

ADR - Accord Dangereuses Route - Договір європейських держав о міжнародних перевозках небезпечних вантажів.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про приєднання України до Європейської Угоди
про міжнародне дорожнє перевезення небезпечних
вантажів (ДОПНВ)

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, N
13, ст.116)

Верховна Рада України **п о с т а н о в л я є:**

Приєднатися від імені України до Європейської
Угоди про
міжнародне дорожнє перевезення небезпечних
вантажів (ДОПНВ)
1957 року ([994_217](#)).

Голова Верховної Ради України

І.ПЛЮЩ

м. Київ, 2 березня 2000 року
N 1511-III

Європейська Угода про міжнародне дорожнє перевезення небезпечних вантажів (ДОПНВ)

(Про приєднання до Європейської Угоди див.
Закон N 1511-III) від [02.03.2000](#)

Договірні Сторони,
прагнучи збільшити безпеку міжнародних дорожніх
перевезень, погодилися з нижчезазначеним:

Стаття 1

Для цілей цієї Угоди:

а) термін "транспортні засоби" означає автомобілі, тягачі з напівпричепами, причепи і напівпричепи, що відповідають визначенням, наведеним у статті 4 Конвенції про дорожній рух від 19 вересня 1949 року, за винятком транспортних засобів, що належать збройним силам однієї з Договірних Сторін або перебувають у підпорядкуванні цих збройних сил;

б) термін "небезпечні вантажі" означає речовини і предмети, що не допускаються до міжнародного дорожнього перевезення відповідно до положень додатків А і В або допускаються до неї з дотриманням визначених умов;

с) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення, здійснене через територію принаймні двох Договірних Сторін за допомогою транспортних засобів, визначених вище, у пункті а.

Стаття 2

1. За умови дотримання положень пункту 3 статті 4 небезпечні вантажі, що не допускаються до перевезення відповідно до додатка А, не повинні бути предметом міжнародних перевезень.

2. Міжнародне перевезення інших небезпечних вантажів вирішується за умови дотримання:

а) передбачених у додатку А вимог, яким повинні відповідати вантажі, зокрема вимог, що стосуються їхньої упаковки та маркірування;

б) передбачених у додатку В вимог, що стосуються, зокрема, конструкції, устаткування і руху транспортного засобу, що

перевозить вантажі, які розглядаються за умови дотримання розпоряджень, наведених у пункті 2 статті 4.

Стаття 3

Додатки до цієї Угоди є її невід'ємною частиною.

Стаття 4

1. Кожна Договірна Сторона зберігає за собою право регламентувати або забороняти з причин, інших, ніж безпека в дорозі, ввезення на свою територію небезпечних вантажів.

2. Транспортні засоби, що знаходилися в експлуатації на території однієї з Договірних Сторін на час вступу в силу цієї Угоди або були здані там в експлуатацію протягом двох місяців після її вступу в силу, мають право робити протягом трьох років, починаючи з дати цього вступу в силу, міжнародне перевезення небезпечних вантажів, навіть якщо їхня конструкція й устаткування не цілком задовольняють вимоги, передбачені у додатку В для даного перевезення. Проте цей термін може бути скорочений шляхом включення в додаток В особливих положень.

3. Договірні Сторони зберігають за собою право домовлятися шляхом укладення особливих двосторонніх або багатосторонніх угод про те, що деякі небезпечні вантажі, будь-яке міжнародне перевезення яких забороняється цією Угодою, можуть за деяких умов допускатися до міжнародних перевезень через їхню територію або що небезпечні вантажі, міжнародне перевезення яких дозволяється цією

Угодою лише на визначених умовах, можуть бути предметом міжнародних перевезень через їхню територію з дотриманням вимог, менш суворих, ніж ті, що передбачені в додатках до цієї Угоди. Передбачені в цьому пункті особливі двосторонні або багатосторонні угоди доводяться до відома Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй, який повідомляє про них Договірним Сторонам, що не підписали вищезгаданих угод.

Стаття 5

Перевезення, стосовно яких застосовується дана Угода, продовжують бути предметом внутрішньодержавних або міжнародних розпоряджень, що стосуються в цілому дорожнього руху, міжнародних дорожніх перевезень або міжнародної торгівлі.

Стаття 6

1. Країни, що є членами Європейської економічної комісії, і країни, що беруть участь у роботі Комісії з правом дорадчого голосу відповідно до пункту 8 положення про коло відання цієї Комісії, можуть стати Договірними Сторонами цієї Угоди:

- a) шляхом її підписання;
- b) шляхом її ратифікації після підписання з обмовкою про ратифікацію;
- c) шляхом приєднання до неї.

2. Країни, що можуть брати участь у деяких роботах Європейської економічної комісії в плані застосування пункту 11 положень про коло відання цієї Комісії, можуть стати Договірними Сторонами цієї Угоди шляхом приєднання до неї після

її вступу в дію.

3. Угода відкрита для підписання до 15 грудня 1957 року.

Після цієї дати вона буде відкрита для приєднання.

4. Ратифікація або приєднання провадиться шляхом здавання на збереження Генеральному секретареві Організації Об'єднаних Націй відповідного акта.

Стаття 7

1. Ця Угода набуває сили після закінчення одного місяця від того дня, коли число зазначених у пункті 1 статті 6 країн, що підписали її без умови про ратифікацію або здали на збереження акти про ратифікацію, або приєднання, досягне п'яти.

Проте правила додатків будуть застосовуватися лише після закінчення шести місяців після вступу в силу самої Угоди.

2. Для кожної країни, що ратифікує цю Угоду або приєднається до неї після того, як п'ять згаданих у пункті 1 статті 6 країн підпишуть її без умови про ратифікацію або здадуть на зберігання акт про ратифікацію або приєднання, ця Угода набирає сили після закінчення одного місяця з дня подання на збереження акта про ратифікацію або приєднання зазначеної країни, а правила додатків до Угоди будуть застосовуватися для цієї країни або в той же день, якщо вони вже набрали сили до цього моменту, або, у іншому випадку, у день, коли вони повинні застосовуватися відповідно до положень пункту 1 даної статті.

Стаття 8

1. Кожна Договірна Сторона може денонсувати цю Угоду шляхом нотифікації, направленої Генеральному секретареві Організації Об'єднаних Націй.

2. Денонсація набирає сили після закінчення дванадцяти місяців від часу одержання Генеральним секретарем її нотифікації.

Стаття 9

1. Ця Угода втрачає силу, якщо після вступу її в силу число Договірних Сторін складе менше п'яти протягом наступних дванадцяти місяців.

2. У разі укладення всесвітньої угоди, що регламентує дорожнє перевезення небезпечних вантажів, кожне положення цієї Угоди, що суперечить будь-якому положенню всесвітньої угоди, автоматично позбавляється сили в зносинах між сторонами, що беруть участь у цій Угоді і стали договірними сторонами всесвітньої угоди, рахуючи з дня вступу останньої в силу, і замінює *ipso facto* відповідним положенням всесвітньої угоди.

Стаття 10

1. Кожна країна може під час підписання цієї Угоди без умови про ратифікацію або при здаванні на збереження свого акта про ратифікацію або приєднання, або ж у будь-який наступний момент заявити шляхом нотифікації, направленої Генеральному секретареві Організації Об'єднаних Націй, що ця Угода буде застосовуватися до

всіх або до деяких територій, за зовнішні зносини яких вона є відповідальною. Угода і додатки до неї застосовуються до території або територій, зазначених у нотифікації, після закінчення одного місяця з дня одержання цієї нотифікації Генеральним секретарем.

2. Кожна країна, що зробила, відповідно до пункту 1 даної статті, заяву про поширення дії цієї Угоди на територію, за зовнішні зносини якої вона є відповідальною, може, відповідно до статті 8, денонсувати Угоду стосовно зазначеної території.

Стаття 11

1. Будь-який спір між двома або декількома Договірними Сторонами щодо тлумачення або застосування цієї Угоди повинен по можливості вирішуватися шляхом переговорів між Сторонами, між якими виник спір.

2. Будь-який спір, що не буде вирішений шляхом переговорів, повинен бути переданий на арбітраж за заявою однієї із спірних Договірних Сторін і тому передається одному або декільком третейським суддям, обраним за спільною згодою спірних Сторін. Якщо протягом трьох місяців із дня заяви про арбітраж спірні Сторони не дійдуть згоди щодо обрання третейського судді або третейських суддів, будь-яка з цих Сторін може звернутися до Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй з проханням призначити одного третейського суддю, якому спір передається на вирішення.

3. Рішення третейського судді або третейських суддів, призначених згідно пункту 2 даної статті, має обов'язкову силу для супротивних Сторін.

Стаття 12

1. Кожна Договірна Сторона може під час підписання або ратифікації цієї Угоди або приєднання до неї заявити, що вона не вважає себе зв'язаною статтею 11. Інші Договірні Сторони не будуть зв'язані статтею 11 стосовно будь-якої Договірної Сторони, що зробила подібне застереження.

2. Кожна Договірна Сторона, що зробила застереження відповідно до пункту 1 даної статті, може в будь-який час зняти її шляхом нотифікації, направленої Генеральному секретареві Організації Об'єднаних Націй.

Стаття 13

1. По закінченні трьох років із дня вступу в силу цієї Угоди будь-яка Договірна Сторона може шляхом нотифікації, направленої Генеральному секретареві Організації Об'єднаних Націй, просити про скликання конференції для перегляду тексту Угоди. Генеральний секретар сповіщає про це прохання всі Договірні Сторони і скликає конференцію для перегляду Угоди, якщо після закінчення чотирьох місяців із дня відправлення їм зазначеного повідомлення принаймні одна чверть Договірних Сторін повідомлять про те, що вони згодні з цим проханням.

2. Якщо відповідно до пункту 1 даної статті скликається конференція, Генеральний секретар повідомляє про це всі Договірні Сторони й звертається до них із проханням подати в трьохмісячний термін пропозиції, які вони бажають внести на розгляд конференції. Генеральний секретар повідомляє усі Договірні Сторони про порядок денний конференції, а також про текст цих пропозицій принаймні за три місяці до відкриття конференції.

3. На будь-яку конференцію, що скликається відповідно до цієї статті, Генеральний секретар запрошує всі країни, зазначені в пункті 1 статті 6, а також країни, що стали Договірними Сторонами відповідно до пункту 2 статті 6.

Стаття 14*

* У текст пункту 3 статті 14 включена зміна, що вступила в силу 19 квітня 1985 року відповідно до Протоколу, направлено до договірним сторонам, як повідомлення про здавання на збереження С.N.229. 1975. ТКЕА T1ES-8 від 18 вересня 1975 року.

1. Незалежно від передбаченої в статті 13 процедури перегляду, будь-яка Договірна Сторона може запропонувати одну або декілька поправок у додатки до цієї Угоди. З цієї метою вона направляє текст поправок Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй. Для того, щоб забезпечити відповідність між цими додатками й іншими міжнародними угодами, що стосуються перевезення небезпечних вантажів, Генеральний секретар може

також вносити пропозиції про зміни додатків до цієї Угоди.

2. Генеральний секретар повідомляє всім Договірним Сторонам і доводить до відома інших країн, зазначених у пункті 1 статті 6, про будь-яку пропозицію, внесену відповідно до пункту 1 цієї статті.

3. Кожний проект про внесення поправки в додатки буде вважатися прийнятим, якщо після закінчення трьох місяців із дня його відправлення Генеральним секретарем принаймні одна третина Договірних Сторін або п'ять із них, якщо одна третина перевищує це число, не повідомлять у письмовій формі Генерального секретаря про своє заперечення проти запропонованої поправки. Якщо поправка вважається прийнятою, вона набирає сили для всіх Договірних Сторін після закінчення нового тримісячного терміну, за винятком таких випадків:

а) якщо аналогічні поправки були внесені або, цілком ймовірно, будуть внесені в інші міжнародні угоди, передбачені в пункті 1 цієї статті, поправка набирає сили після закінчення терміну, встановленого Генеральним секретарем, з тим, щоб у міру можливості дозволити одночасний вступ у силу даної поправки і поправок, що були внесені або, цілком ймовірно, будуть внесені в інші такі угоди; проте цей термін не може бути меншим одного місяця;

б) Договірна Сторона, що подає проект про внесення поправки, може зазначити у своїй пропозиції термін, що перевищує

три місяці,
для вступу в силу поправки у випадку її прийняття.

4. Генеральний секретар повідомляє по
можливості без
зволікання усім Договірним Сторонам і всім зазначеним
у пункті 1
статті шістьом країнам про будь-яке заперечення
Договірних Сторін
проти запропонованої поправки.

5. Якщо проект про внесення поправок у додатки не
вважається
прийнятим, але якщо принаймні одна Договірна Сторона,
не та, що
представила проект, повідомила в письмовій формі
Генерального
секретаря про свою згоду з проектом, Генеральний
секретар скликає
в тримісячний термін, що починається після закінчення
тримісячного
терміна, передбаченого в пункті 3 цієї статті для
заперечення
проти поправки, нараду всіх Договірних Сторін і
всіх країн,
зазначених у пункті 1 статті 6. Генеральний секретар
може також
запросити на цю нараду представників:

а) міжнародних урядових організацій,
компетентних в галузі
транспорту;

б) міжнародних неурядових організацій,
діяльність яких має
безпосереднє відношення до перевезень небезпечних
вантажів на
території Договірних Сторін.

6. Будь-яка поправка, прийнята понад
половиною всіх
Договірних Сторін на нараді, скликаній відповідно до
пункту 5 цієї
статті, набирає сили для всіх Договірних Сторін
у порядку,
встановленому на вищезгаданій нараді більшістю
Договірних сторін,
що беруть участь у ній.

Стаття 15

Крім передбачених у статтях 13 і 14 нотифікацій Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй повідомляє згаданим у пункті 1 статті 6 країнам, а також країнам, що стали Договірними Сторонами відповідно до пункту 2 статті 6:

- a) про підписання і ратифікацію Угоди і приєднання до нього у відповідності зі статтею 6;
- b) про дати вступу в силу цієї Угоди і додатків до неї у відповідності зі статтею 7;
- c) про денонсації у відповідності зі статтею 8;
- d) про втрату цією Угодою сили у відповідності зі статтею 9;
- e) про нотифікації і денонсації, отримані у відповідності зі статтею 10;
- f) про заяви і нотифікації, отримані відповідно до пунктів 1 і 2 статті 12;
- g) про прийняття і термін вступу в силу поправок відповідно до пунктів 3 і 6 статті 14.

Стаття 16

1. Протокол про підписання цієї Угоди має ту ж силу, значення і термін дії, що і сама Угода, невід'ємною частиною якої він є.

2. Крім застережень, внесених до Протоколу про підписання, і тих, що були зроблені у відповідності зі статтею 12, ніяких інших застережень до цієї Угоди не припускається.

Стаття 17

Після 15 грудня 1957 року оригінал цієї Угоди буде зданий на збереження Генеральному секретарю Організації

Об'єднаних Націй, що надішле завірених копії кожній із країн, зазначених у пункті 1 статті 6.

Засвідчуючи це ті, що нижче підписалися і належним чином на те уповноважені, підписали цю Угоду.

Здійснено в Женеві тридцятого вересня тисяча дев'ятсот п'ятдесят сьомого року в одному примірнику; текст самої Угоди - англійською і французькою мовами і додатків - французькою мовою, причому обидва тексти самої Угоди є автентичними.

Генеральному секретареві Організації Об'єднаних Націй пропонується забезпечити офіційний переклад додатків на англійську мову і прикласти цей переклад до передбачених у статті 17 цієї Угоди засвідчених копій.

**Протокол
про підписання Європейської угоди про
міжнародне
дорожнє перевезення небезпечних вантажів
(ДОПНВ)**

У момент підписання Європейської угоди про міжнародне дорожнє перевезення небезпечних вантажів (ДОПНВ) ті, що нижче підписалися і належним чином уповноважені:

1. Вважаючи, що умови перевезення небезпечних вантажів морським шляхом при ввозі до Сполученого Королівства або вивозі з цієї країни значно відрізняються від умов, зазначених у додатку А до ДОПНВ, і що в найближчому майбутньому не

рекомендується за
можливе їх змінити для узгодження їх з умовами ДОПНВ.

Взявши до уваги, що Сполучене Королівство зобов'язалося представити у вигляді поправки до додатка А особливий додаток до нього, що буде містити особливі положення, застосовувані при дорожніх і морських перевезеннях небезпечних вантажів між континентом і Сполученим Королівством,

Вирішують, що до вступу в силу цього особливого додатка здійснювані в межах застосування ДОПНВ перевезення небезпечних вантажів при ввозі в Сполучене Королівство або при вивозі з цієї країни повинні відповідати правилам додатка А до ДОПНВ і, крім того тим, що діють в Сполученому Королівстві, розпорядженням, що стосуються перевезень небезпечних вантажів морським шляхом;

2. Беруть до уваги зроблену представником Франції заяву, відповідно до якої уряд Французької Республіки, відійшовши від пункту 2 статті 4, зберігає за собою право дозволяти транспортним засобам, експлуатованим на території іншої Договірної Сторони і незалежно від дати їхньої здачі в експлуатацію, робити перевезення небезпечних вантажів на французькій території лише в тому разі, якщо ці транспортні засоби відповідають або вимогам, передбаченим для цих перевезень у додатку В, або умовам, продиктованим для перевезення зазначених вантажів у французьких правилах дорожнього перевезення небезпечних вантажів;

3. Рекомендують, щоб пропозиції про внесення поправок до цієї Угоди або в додатки до неї, зроблені відповідно до пункту 1 статті

14 або пункту 2 статті 13, у міру можливості попередньо обговорювалися на нараді експертів Договірних Сторін і, у разі потреби, також експертами як інших згаданих у пункті 1 статті 6 Угоди країн, так і міжнародних організацій, зазначених у пункті 5 статті 14 Угоди.

**Европейское Соглашение
о международной дорожной перевозке опасных
грузов**

(ДОПОГ)

(Женева, 30 сентября 1957 года)

Договаривающиеся Стороны,
стремясь увеличить безопасность международных
дорожных перевозок,
согласились о нижеследующем:

Статья 1

Для целей настоящего Соглашения:

- а) термин "транспортные средства" означает автомобили, тягачи с полуприцепами, прицепы и полуприцепы, соответствующие определениям, приведенным в статье 4 Конвенции о дорожном движении от 19 сентября 1949 года, за исключением транспортных средств, принадлежащих Вооруженным Силам одной из Договаривающихся Сторон или находящихся в ведении этих Вооруженных Сил;
- б) термин "опасные грузы" означает вещества и предметы, которые не допускаются к международной дорожной перевозке согласно положениям приложений А и В или допускаются к ней с соблюдением определенных условий;

с) термин "международная перевозка" означает всякую перевозку, производимую через территорию по крайней мере двух Договаривающихся Сторон при помощи определенных выше в пункте "а" транспортных средств.

Статья 2

1. При условии соблюдения положений пункта 3 статьи 4 опасные грузы, которые не допускаются к перевозке согласно приложению А, не должны быть предметом международной перевозки.

2. Международная перевозка прочих опасных грузов разрешается при условии соблюдения:

а) предусмотренных в приложении А требований, которым должны удовлетворять рассматриваемые грузы, в частности, что касается их упаковки и маркировки, и

б) предусмотренных в приложении В требований, в частности, что касается конструкции, оборудования и движения транспортного средства, перевозящего рассматриваемые грузы, при условии соблюдения предписаний, приведенных в пункте 2 статьи 4.

Статья 3

Приложения к настоящему Соглашению являются его неотъемлемой частью.

Статья 4

1. Каждая Договаривающаяся сторона сохраняет за собой право регламентировать или воспрещать по причинам, иным, чем

безопасность в пути, ввоз на свою территорию опасных грузов.

2. Транспортные средства, находившиеся в эксплуатации на территории одной из Договаривающихся Сторон в момент вступления в силу настоящего Соглашения или которые были сданы в эксплуатацию в течение двух месяцев после этого вступления в силу, имеют право производить в течение трех лет, начиная с даты этого вступления в силу, международные перевозки опасных грузов, даже если их конструкция и оборудование не полностью удовлетворяют требованиям, предусмотренным в приложении В для данной перевозки. Однако этот срок может быть сокращен путем включения в приложение В особых положений.

3. Договаривающиеся Стороны сохраняют за собой право улаживать путем заключения особых двусторонних или многосторонних соглашений о том, что некоторые опасные грузы, всякая международная перевозка которых запрещается настоящим Соглашением, могут при известных условиях допускаться к международной перевозке через их территорию или что опасные грузы, международная перевозка которых допускается настоящим Соглашением лишь на определенных условиях, могут быть предметом международной перевозки через их территорию соблюдением требований, менее строгих, чем те, которые предписаны в приложениях к настоящему Соглашению. Предусматриваемые в настоящем пункте особые двусторонние или многосторонние соглашения доводятся до сведения

Генерального секретаря Организации Объединенных Наций, который сообщает о них Договаривающимся Сторонам, не подписавшим вышеупомянутых соглашений.

Статья 5

Перевозки, в отношении которых применяется настоящее Соглашение, продолжают быть предметом внутригосударственных или международных предписаний, касающихся дорожного движения, международных дорожных перевозок или международной торговли вообще.

Статья 6

1. Страны, состоящие членами Европейской экономической комиссии, и страны, участвующие в работе Комиссии с правом совещательного голоса согласно пункту 8 Положения о круге ведения этой Комиссии, могут стать Договаривающимися Сторонами настоящего Соглашения:

- a) путем его подписания,
- b) путем его ратификации после подписания с оговоркой о ратификации, и
- c) путем присоединения к нему.

2. Страны, могущие участвовать в некоторых работах Европейской экономической комиссии в порядке применения пункта 11 Положений о круге ведения этой Комиссии, могут стать Договаривающимися Сторонами настоящего Соглашения путем присоединения к нему после его вступления в силу.

3. Соглашение открыто для подписания до 15 декабря 1957 года.

После этой даты оно будет открыто для присоединения.

4. Ратификация или присоединение производится путем сдачи на хранение Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций соответствующего акта.

Статья 7

1. Настоящее Соглашение вступает в силу по истечении одного месяца с того дня, когда число указанных в пункте 1 статьи 6 стран, подписавших его без оговорки о ратификации или сдавших на хранение акты о ратификации или присоединении, достигнет пяти. Однако правила приложений будут применяться лишь по истечении шести месяцев после вступления в силу самого Соглашения.

2. В каждой стране, которая ратифицирует настоящее Соглашение или присоединится к нему после того, как пять упомянутых в пункте статьи 6 стран подпишут его без оговорки о ратификации или сдадут на хранение акт о ратификации или присоединении, настоящее Соглашение вступает в силу по истечении одного месяца со дня сдачи на хранение акта о ратификации или присоединении указанной страны, а правила приложений к Соглашению будут применяться в этой стране либо в тот же день, если они вступили в силу в этот момент, либо, в противном случае, в день, когда они должны применяться согласно приложениям пункта 1 настоящей статьи.

Статья 8

1. Каждая Договаривающаяся Сторона может денонсировать настоящее Соглашение путем нотификации, направленной Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций.

2. Денонсация вступает в силу по истечении двенадцати месяцев с даты получения Генеральным секретарем касающейся ее нотификации.

Статья 9

1. Настоящее Соглашение теряет силу, если после вступления его в силу число Договаривающихся Сторон составит менее пяти в течение последовательных двенадцати месяцев.

2. В случае заключения всемирного соглашения, регламентирующего дорожную перевозку опасных грузов, всякое положение настоящего Соглашения, противоречащее какому-либо положению всемирного соглашения автоматически лишается силы в сношениях между участвующими в настоящем Соглашении Сторонами, ставшими Договаривающимися Сторонами всемирного соглашения, считая со дня вступления последнего в силу, и заменяется *ipso facto* соответствующим положением всемирного соглашения.

Статья 10

1. Каждая страна может при подписании настоящего Соглашения без оговорки о ратификации или при сдаче на хранение своего акта о ратификации или присоединении, или же в любой последующий момент заявить путем нотификации, направленной Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций, что настоящее Соглашение будет

применяться ко всем или к некоторым территориям, за внешние сношения которых она является ответственной. Соглашение и приложения к нему применяются к указанным в нотификации территории или территориям по истечении одного месяца со дня получения этой нотификации Генеральным секретарем.

2. Каждая страна, сделавшая, согласно пункту 1 настоящей статьи, заявление о распространении действия настоящего Соглашения на территорию, за внешние сношения которой она является ответственной, может, согласно статье 8, денонсировать Соглашение, поскольку это касается указанной территории.

Статья 11

1. Всякий спор между двумя или несколькими Договаривающимися Сторонами относительно толкования или применения настоящего Соглашения должен по возможности разрешаться путем переговоров между Сторонами, между которыми возник спор.

2. Всякий спор, который не будет разрешен путем переговоров, должен быть передан на арбитраж – по заявлению одной из спорящих Договаривающихся Сторон – и передается поэтому одному или нескольким третейским судьям, избранным по общему согласию спорящих Сторон. Если в течение трех месяцев со дня заявления об арбитраже спорящие Стороны не придут к соглашению относительно избрания третейского судьи или третейских судей, любая из этих Сторон может обратиться к Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций с просьбой назначить единого

третейского судью,
которому спор передается на разрешение.

3. Решение третейского судьи или третейских судей, назначенных согласно пункту 2 настоящей статьи, имеет обязательную силу для спорящих Сторон.

Статья 12

1. Каждая Договариваемая Сторона может при подписании или ратификации настоящего Соглашения или присоединении к нему заявить, что она не считает себя связанной статьей 11. Другие Договариваемые Стороны не будут связаны статьей 11 по отношению к любой Договариваемой Стороне, сделавшей подобную оговорку.

2. Каждая Договариваемая Сторона, сделавшая оговорку в соответствии с пунктом 1 настоящей статьи, может в любой момент снять ее путем нотификации, направленной Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций.

Статья 13

1. По истечении трех лет со дня вступления в силу настоящего Соглашения любая Договариваемая Сторона может путем нотификации, направленной Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций, просить о созыве конференции для пересмотра текста Соглашения. Генеральный секретарь извещает об этой просьбе все Договариваемые Стороны и созывает конференцию для пересмотра Соглашения, если по истечении четырех месяцев со дня отправки им указанного извещения по крайней мере одна

четверть

Договаривающихся Сторон уведомят о том, что они согласны с этой просьбой.

2. Если в соответствии с пунктом 1 настоящей статьи созывается конференция, Генеральный секретарь уведомляет об этом все Договаривающиеся Стороны и обращается к ним с просьбой представить в трехмесячный срок предложения, которые они желают внести на рассмотрение конференции. Генеральный секретарь сообщает всем Договаривающимся Сторонам предварительную повестку дня конференции, а также текст этих предложений по крайней мере за три месяца до даты открытия конференции.

3. На конференцию, созываемую в соответствии с настоящей статьей, Генеральный секретарь приглашает все страны, указанные в пункте 1 статьи 6, а также страны, ставшие Договаривающимися Сторонами в соответствии с пунктом 2 статьи 6.

Статья 14

1. Независимо от предусмотренной в статье 13 процедуры пересмотра, любая Договаривающаяся Сторона может предложить одну или несколько поправок в приложении к настоящему Соглашению. С этой целью она препровождает текст поправок Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций. Для того чтобы обеспечить соответствие между этими приложениями и другими международными соглашениями, касающимися перевозки опасных грузов, Генеральный секретарь может также вносить предложения об изменениях

приложений
к настоящему Соглашению.

2. Генеральный секретарь сообщает всем Договаривающимся Сторонам и доводит до сведения других стран, указанных в пункте 1 статьи 6, все предложения, внесенные в соответствии с пунктом 1 настоящей статьи.

3. Всякий проект внесения поправок в приложении будет считаться принятым, если по истечении трех месяцев со дня его отправки Генеральным секретарем, по крайней мере одна треть Договаривающихся Сторон или пять из них, если одна треть превышает это число, не уведомят в письменной форме Генерального секретаря о своем возмущении против предлагаемой поправки. Если поправка считается принятой, она вступает в силу для всех Договаривающихся Сторон либо по истечении нового трехмесячного срока, либо - если аналогичные поправки были внесены или, по всей вероятности, будут внесены в другие международные соглашения, предусмотренные в пункте 1 настоящей статьи - по истечении срока, устанавливаемого Генеральным секретарем, с тем чтобы по мере возможности позволить одновременное вступление в силу данной поправки и поправок, которые были внесены или, по всей вероятности, будут внесены в другие вышеупомянутые соглашения; однако этот срок не может быть меньше одного месяца.

4. Генеральный секретарь сообщает по возможности без промедления всем Договаривающимся Сторонам и всем указанным в пункте 1 статьи 6 странам о всяких возражениях

Договаривающихся
Сторон против предложенной поправки.

5. Если проект о внесении поправок в приложения не считается принятым, но если по крайней мере одна Договаривающаяся Сторона, иная чем представившая проект, уведомит в письменной форме Генерального секретаря о своем согласии с проектом, Генеральный секретарь созывает в трехмесячный срок, начинающийся по истечении трехмесячного срока, предусмотренного в пункте 3 настоящей статьи для возражения против поправки, совещание всех Договаривающихся Сторон и всех стран, указанных в пункте 1 статьи 6. Генеральный секретарь может также пригласить на это совещание представителей:

а) международных правительственных организаций, компетентных в области транспорта;

б) международных неправительственных организаций, деятельность которых имеет непосредственное отношение к перевозке опасных грузов на территории Договаривающихся Сторон.

6. Всякая поправка, принятая более, чем половиной всех Договаривающихся Сторон на совещании, созванном в соответствии с пунктом 5 настоящей статьи, вступает в силу для всех Договаривающихся Сторон в порядке, установленном на вышеупомянутом совещании большинством участвующих в нем Договаривающихся Сторон.

Статья 15

Помимо предусмотренных в статьях 13 и 14 нотификаций, Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций сообщает

упомянутым в пункте 1 статьи 6 странам, а также странам, ставшим Договаривающимися Сторонами согласно пункту 2 статьи 6:

а) о подписании и ратификации Соглашения и присоединениях к нему в соответствии со статьей 6;

б) о датах вступления в силу настоящего Соглашения и приложений к нему в соответствии со статьей 7;

с) о денонсациях в соответствии со статьей 8;

д) об утрате настоящим Соглашением силы в соответствии со статьей 9;

е) о нотификациях и денонсациях, полученных в соответствии со статьей 10;

ж) о заявлениях и нотификациях, полученных в соответствии с пунктами 1 и 2 статьи 12;

з) о принятии и сроке вступления в силу поправок в соответствии с пунктами 3 и 6 статьи 14.

Статья 16

1. Протокол о подписании настоящего Соглашения имеет ту же силу, значение и срок действия, что и само Соглашение, неотъемлемой частью которого он является.

2. Помимо оговорок, внесенных в Протокол о подписании, и тех, которые были сделаны в соответствии со статьей 12, никаких других оговорок к настоящему Соглашению не допускается.

Статья 17

После 15 декабря 1957 года подлинник настоящего Соглашения будет сдан на хранение Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций, который препроводит заверенные копии каждой из стран, указанных в пункте 1 статьи 6.

В удостоверение чего нижеподписавшиеся, надлежащим образом на то уполномоченные, подписали настоящее Соглашение.

Составлено в г. Женеве 30 сентября тысяча девятьсот пятьдесят седьмого года в одном экземпляре; текст самого Соглашения - на английском и французском языках и приложений - на французском языке, причем оба текста самого Соглашения являются равно аутентичными.

Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций предлагается обеспечить официальный перевод приложений на английский язык и приложить этот перевод к предусмотренным в статье 17 настоящего Соглашения заверенным копиям.

З А К О Н У К Р А Ї Н И

Про перевезення небезпечних вантажів

(*Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2000, N 28, ст. 222*)

{ *Із змінами, внесеними згідно із Законом N 586-VI ([586-17](#)) від [24.09.2008](#), ВВР, 2009, N 10-11, ст.137* }

Цей Закон визначає правові, організаційні, соціальні та економічні засади діяльності, пов'язаної з перевезенням небезпечних вантажів залізничним, морським, річковим, автомобільним та авіаційним транспортом.

Р о з д і л І

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні:

небезпечний вантаж - речовини, матеріали, вироби, відходи виробничої та іншої діяльності, які внаслідок притаманних їм властивостей за наявності певних факторів можуть під час перевезення спричинити вибух, пожежу, пошкодження технічних засобів, пристроїв, споруд та інших об'єктів, заподіяти матеріальні збитки та шкоду довкіллю, а також призвести до загибелі, травмування, отруєння людей, тварин і які за міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, або за результатами випробувань в установленому порядку залежно від ступеня їх впливу на довкілля або людину віднесено до одного з класів небезпечних речовин;

небезпечні речовини - речовини, віднесені до таких класів:

- клас 1 - вибухові речовини та вироби; клас 2 - гази; клас 3 - легкозаймісті розчини; клас 4.1 - легкозаймісті тверді речовини;
- клас 4.2 - речовини, схильні до самозаймання; клас 4.3 - речовини, що виділяють легкозаймісті гази при стиканні з водою;
- клас 5.1 - речовини, що окислюють; клас 5.2 - органічні пероксиди;
- клас 6.1 - токсичні речовини; клас 6.2 - інфекційні речовини;
- клас 7 -

радіоактивні матеріали; клас 8 - корозійні речовини;
клас 9 - інші
небезпечні речовини та вироби;

компетентний орган з перевезення небезпечних
вантажів -
орган, що таким визнається Кабінетом Міністрів
України з метою
виконання міжнародних договорів України у сфері
перевезень
небезпечних вантажів;

суб'єкт перевезення небезпечних вантажів -
підприємство,
установа, організація або фізична особа, які
відправляють,
перевозять або одержують небезпечні вантажі
(відправники,
перевізники та одержувачі);

відправник небезпечного вантажу - зазначена в
перевізних
документах юридична (резидент і нерезидент) або
фізична особа
(громадянин України, іноземець, особа без
громадянства), яка
підготує та подає цей вантаж для перевезення;

перевізник небезпечного вантажу - юридична
(резидент і
нерезидент) або фізична особа (громадянин України,
іноземець,
особа без громадянства), яка здійснює перевезення
небезпечного
вантажів;

одержувач небезпечного вантажу - зазначена в
перевізних
документах юридична (резидент і нерезидент) або
фізична особа
(громадянин України, іноземець, особа без
громадянства), яка
одержує небезпечний вантаж від перевізника;

перевезення небезпечних вантажів - діяльність, пов'язана з переміщенням небезпечних вантажів від місця їх виготовлення чи зберігання до місця призначення з підготовкою вантажу, тари, транспортних засобів та екіпажу, прийманням вантажу, здійсненням вантажних операцій та короткостроковим зберіганням вантажів на всіх етапах переміщення;

місця зберігання небезпечних вантажів - спеціально облаштовані місця, майданчики, складські приміщення та споруди, де зберігаються прийняті до/після перевезення небезпечні вантажі;

маршрути перевезення небезпечних вантажів - залізничні шляхи, автомобільні дороги, внутрішні водні шляхи, морський та повітряний простір, де дозволено рух транспортних засобів, які перевозять небезпечні вантажі;

міжнародне перевезення небезпечних вантажів - перевезення небезпечних вантажів з території України на територію іноземної держави; з території іноземної держави на територію України; транзитом через територію України.

Стаття 2. Законодавство з питань перевезення небезпечних вантажів

Законодавство з питань перевезення небезпечних вантажів складається з цього Закону, інших законів України, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою

України, а також інших нормативно-правових актів, що визначають умови перевезення небезпечних вантажів, вимоги до типів та обладнання транспортних засобів, порядку підготовки, перепідготовки, навчання, підвищення та підтвердження кваліфікації працівників, зайнятих перевезенням небезпечних вантажів, порядку одержання дозволів на здійснення зазначених перевезень.

Стаття 3. Сфера дії Закону

Дія цього Закону поширюється на такі види діяльності:

державне управління та державне регулювання безпеки у сфері перевезення небезпечних вантажів;

виконання робіт і надання послуг, пов'язаних з перевезенням небезпечних вантажів;

забезпечення міжнародних зобов'язань у сфері перевезення небезпечних вантажів.

Дія цього Закону не поширюється на перевезення небезпечних вантажів на територіях підприємств, установ та організацій, де ці вантажі виготовляються або утворюються, використовуються або заховуються, та інші передбачені законом випадки.

Стаття 4. Завдання законодавства з питань перевезення небезпечних вантажів

Основними завданнями законодавства з питань перевезення небезпечних вантажів є:

визначення основних принципів та напрямів державної політики у сфері перевезення небезпечних вантажів;

визначення правових засад державного управління та державного регулювання безпеки у сфері перевезення небезпечних вантажів;

установлення прав, обов'язків і відповідальності суб'єктів перевезення небезпечних вантажів.

Стаття 5. Основні напрями державної політики у сфері перевезення небезпечних вантажів

Основними напрямами державної політики у сфері перевезення небезпечних вантажів є:

виконання вимог екологічної, радіаційної і пожежної безпеки, фізичного захисту, захисту здоров'я людей, охорони праці, санітарно-епідемічного благополуччя населення та безпеки руху;

визначення особливостей регулювання підприємницької діяльності з перевезення небезпечних вантажів, установлення критеріїв, норм, правил, вимог до робіт та послуг щодо перевезення небезпечних вантажів, контроль за дотриманням умов перевезення, а також створення системи страхування відповідальності за шкоду, яка може бути заподіяна під час перевезення небезпечних вантажів;

забезпечення соціального захисту працівників, зайнятих перевезенням небезпечних вантажів, та осіб, які постраждали від

аварій під час перевезення небезпечних вантажів.

Стаття 6. Стандартизація і сертифікація у сфері
перевезення
небезпечних вантажів

Стандартизації підлягають загальнотехнічні та організаційно-методичні вимоги, зокрема щодо термінології, класифікації небезпечних вантажів і методів класифікаційних випробувань, упаковок (тари), контейнерів, цистерн, засобів пакування для перевезення небезпечних вантажів і методів їх випробувань та маркування. В разі дорожнього перевезення відповідність транспортних засобів, обладнання, підготовки водіїв перевіряється Державтоінспекцією Міністерства внутрішніх справ України з видачею відповідних свідоцтв про допуск до перевезення.

Розробка стандартів на всі види продукції та відходи, що належать до небезпечних вантажів, внесення змін до них здійснюються підприємством - виробником небезпечного вантажу. Упаковка (тара), контейнери, цистерни та засоби пакування, що можуть за результатами випробувань використовуватися для перевезення зазначеної продукції та відходів, повинні мати сертифікати відповідності. Стандарти, що стосуються дорожнього перевезення небезпечних вантажів, розробляються Державтоінспекцією Міністерства внутрішніх справ України за погодженням з спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у галузі

транспорту.

Стандартизація і сертифікація здійснюються відповідно до законодавства України.

Р о з д і л ІІ

ПРАВА ТА ОBOB'ЯЗКИ СУБ'ЄКТІВ ПЕРЕВЕЗЕННЯ НЕБЕЗПЕЧНИХ ВАНТАЖІВ

Стаття 7. Права та обов'язки відправника у сфері перевезення небезпечних вантажів

Відправник небезпечних вантажів має право на:

одержання у встановленому порядку достовірної інформації про продукцію або відходи, які належать до небезпечних вантажів і подаються ним до перевезення;

передачу небезпечного вантажу перевізнику для перевезення його відповідно до встановленого порядку;

перевезення небезпечного вантажу, поданого для перевезення, у визначений договором (нормативним актом) строк;

відшкодування збитків, що виникли внаслідок втрати чи пошкодження небезпечного вантажу або безпідставної відмови перевізника від прийняття небезпечного вантажу до перевезення.

Відправник небезпечних вантажів зобов'язаний:

здійснювати заходи щодо фізичного захисту, охорони і безпеки небезпечних вантажів до передачі їх перевізнику;

надавати перевізнику необхідні документи з достовірною інформацією про небезпечний вантаж, а в разі дорожнього перевезення - аварійну картку;

забезпечувати підготовку вантажу до відправлення, подавати перевізнику небезпечний вантаж у відповідній упаковці (тарі), контейнері, цистерні та засобі пакування;

забезпечувати у певних випадках фізичний захист, охорону і супроводження небезпечного вантажу під час перевезення;

забезпечувати проведення спеціального навчання, підвищення кваліфікації осіб, які займаються відправленням небезпечних вантажів, та їх медичного огляду;

надавати в установленому порядку необхідну інформацію про відправлення небезпечних вантажів іншим суб'єктам перевезення та органам, зазначеним у статтях 10, 15 і 16 цього Закону;

здійснити в установленому порядку страхування відповідальності на випадок настання негативних наслідків перевезення небезпечних вантажів;

відшкодовувати витрати та збитки, заподіяні внаслідок порушення ним законодавства з питань перевезення небезпечних вантажів.

Стаття 8. Права та обов'язки перевізника у сфері перевезення небезпечних вантажів

Перевізник небезпечних вантажів має право на:

своєчасне одержання небезпечного вантажу разом з відповідними документами з повною інформацією про вантаж;

проведення всебічної передбаченої законодавством перевірки небезпечного вантажу, що приймається до перевезення, та документів на нього;

відмову у прийнятті до перевезення небезпечного вантажу у разі невідповідності вантажу або документів на нього встановленим вимогам;

відшкодування збитків, заподіяних йому внаслідок подання відправником недостовірної інформації про вантаж або несвоєчасного прийняття його одержувачем.

Перевізник небезпечних вантажів зобов'язаний:

приймати небезпечні вантажі до перевезення, якщо вантаж і документи на нього відповідають встановленим вимогам;

забезпечувати перевезення небезпечних вантажів у встановленому порядку визначеними транспортними засобами;

у разі дорожнього перевезення розробити та погодити з Державтоінспекцією Міністерства внутрішніх справ України маршрути і режими перевезення небезпечних вантажів; забезпечити своєчасний огляд транспортних засобів у підрозділах Державтоінспекції Міністерства внутрішніх справ України та отримання відповідного

свідоцтва про допуск до перевезення небезпечного вантажу; під час перевезення не відхилятися від узгодженого маршруту, додержуватися безпечних умов руху та постійно контролювати стан транспортного засобу і вантажу; { Абзац четвертий частини другої статті 8 в редакції Закону N 586-VI (586-17) від 24.09.2008 }

перевозити у встановлений строк небезпечний вантаж та передавати його одержувачу;

забезпечувати належне зберігання небезпечного вантажу;

у відповідних випадках здійснювати заходи фізичного захисту і охороняти небезпечний вантаж;

забезпечувати проведення спеціального навчання, підвищення кваліфікації осіб, які здійснюють перевезення небезпечних вантажів, та їх медичного огляду; в разі дорожнього перевезення забезпечувати одержання водіями свідоцтв про допуск до перевезення небезпечних вантажів встановленого зразка після навчання та складання відповідних іспитів в Державтоінспекції Міністерства внутрішніх справ України;

надавати в установленому порядку необхідну інформацію про перевезення небезпечних вантажів іншим суб'єктам перевезення та органам, зазначеним у статтях 10, 15 і 16 цього Закону, в разі дорожнього перевезення - Державтоінспекції Міністерства внутрішніх справ України;

здійснювати в установленому порядку обов'язкове страхування відповідальності суб'єктів перевезення небезпечних вантажів на випадок настання негативних наслідків під час перевезення таких вантажів; { Абзац десятий частини другої статті 8 в редакції Закону N 586-VI ([586-17](#)) від [24.09.2008](#) }

відшкодувати витрати та збитки, заподіяні внаслідок порушення ним законодавства з питань перевезення небезпечних вантажів.

Стаття 9. Права та обов'язки одержувача у сфері перевезення небезпечних вантажів

Одержувач небезпечних вантажів має право на:

своєчасне одержання небезпечних вантажів разом з документами на них;

відшкодування збитків за втрату, пошкодження, затримку перевезення небезпечного вантажу.

Одержувач небезпечних вантажів зобов'язаний:

своєчасно прийняти небезпечний вантаж, що надійшов на його адресу, та документи на нього;

здійснювати заходи щодо збереження та забезпечення безпеки небезпечних вантажів;

забезпечувати проведення спеціального навчання, підвищення кваліфікації осіб, які займаються прийманням небезпечних вантажів,

та їх медичного огляду;

надавати в установленому порядку необхідну інформацію про одержання небезпечних вантажів іншим суб'єктам перевезення та органам, зазначеним у статтях 10, 15 і 16 цього Закону;

здійснити в установленому порядку страхування відповідальності на випадок настання негативних наслідків перевезення небезпечних вантажів;

відшкодовувати витрати та збитки, заподіяні внаслідок несвоєчасного прийняття небезпечних вантажів і порушення ним законодавства з питань перевезення небезпечних вантажів.

Р о з д і л І І І

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ ТА ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ БЕЗПЕКИ У СФЕРІ ПЕРЕВЕЗЕННЯ НЕБЕЗПЕЧНИХ ВАНТАЖІВ

Стаття 10. Органи, які здійснюють державне управління у сфері перевезення небезпечних вантажів

Державне управління у сфері перевезення небезпечних вантажів здійснюють Кабінет Міністрів України, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади в галузі транспорту, місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування, а також інші спеціально уповноважені державні органи відповідно до їх

компетенції.

Стаття 11. Компетенція Кабінету Міністрів України у сфері

перевезення небезпечних вантажів

До компетенції Кабінету Міністрів України у сфері перевезення небезпечних вантажів належать:

проведення державної політики у сфері перевезення небезпечних вантажів;

розробка і здійснення загальнодержавної програми забезпечення безпеки перевезення небезпечних вантажів;

встановлення порядку спеціального навчання працівників суб'єктів перевезення небезпечних вантажів ([1285-2007-п](#));

вжиття заходів до запобігання незаконному міжнародному перевезенню небезпечних вантажів;

спрямування і координація роботи органів, спеціально уповноважених здійснювати державне управління та державне регулювання безпеки у сфері перевезення небезпечних вантажів.

Стаття 12. Компетенція Ради міністрів Автономної Республіки

Крим у сфері перевезення небезпечних вантажів

До компетенції Ради міністрів Автономної Республіки Крим у сфері перевезення небезпечних вантажів належать:

нормативне регулювання діяльності транспорту,

санітарно-епідеміологічних та медичних служб у сфері перевезення небезпечних вантажів відповідно до вимог чинного законодавства та нормативно-правових актів органів, спеціально уповноважених здійснювати державне управління та державне регулювання безпеки у сфері перевезення небезпечних вантажів;

розробка, затвердження і реалізація республіканської програми забезпечення перевезення небезпечних вантажів відповідно до загальнодержавної програми.

Стаття 13. Спеціально уповноважені органи виконавчої влади у сфері перевезення небезпечних вантажів

Спеціально уповноваженими органами у сфері перевезення небезпечних вантажів є центральний орган виконавчої влади в галузі транспорту та інші органи виконавчої влади, зазначені у статтях 15 і 16 цього Закону, відповідно до їх компетенції.

Стаття 14. Компетенція центрального органу виконавчої влади в галузі транспорту у сфері перевезення небезпечних вантажів

До компетенції центрального органу виконавчої влади в галузі транспорту у сфері перевезення небезпечних вантажів (компетентного органу України з перевезення небезпечних вантажів) належать:

розробка і затвердження нормативно-правових актів з питань перевезення небезпечних вантажів (крім нормативно-правових актів з

питань дорожнього перевезення небезпечних вантажів, які розробляються Державтоінспекцією та затверджуються Міністерством внутрішніх справ України) та забезпечення ліквідації наслідків аварій, що виникають під час перевезення небезпечних вантажів, а також погодження нормативів і правил екологічної та радіаційної безпеки, захисту здоров'я людей та санітарно-епідемічного благополуччя населення під час перевезення небезпечних вантажів;

контроль за додержанням законодавства у сфері перевезення небезпечних вантажів (крім дорожнього перевезення небезпечних вантажів, яке контролюється Державтоінспекцією Міністерства внутрішніх справ України);

прийняття в установленому порядку рішень про умови перевезення небезпечних вантажів (у разі дорожнього перевезення небезпечних вантажів маршрути і режими перевезення погоджуються з Державтоінспекцією Міністерства внутрішніх справ України), якщо такі умови не передбачені у відповідних нормативно-правових актах;

{ Абзац четвертий статті 14 із змінами, внесеними згідно із Законом N 586-VI ([586-17](#)) від [24.09.2008](#) }

інформування через Міністерство закордонних справ України Комітету експертів ООН з перевезення небезпечних вантажів про результати класифікації небезпечних вантажів в Україні, які раніше не були визнані такими, та про зміни у класифікації небезпечних

вантажів;

здійснення міжнародного співробітництва у сфері перевезення небезпечних вантажів.

Стаття 15. Компетенція інших центральних органів виконавчої влади у сфері перевезення небезпечних вантажів

До компетенції інших центральних органів виконавчої влади, що здійснюють державне управління у сфері перевезення небезпечних вантажів, належать:

1) у галузі промислової політики:

участь у визначенні умов безпечного перевезення небезпечних вантажів та ліквідації наслідків аварій, що виникли у процесі їх перевезення; у разі дорожнього перевезення - за погодженням з Державтоінспекцією Міністерства внутрішніх справ України;

визначення порядку перевезення окремих вантажів, які віднесено до їх компетенції відповідно до нормативно-правових актів; у разі дорожнього перевезення небезпечних вантажів - за погодженням з Державтоінспекцією Міністерства внутрішніх справ України;

2) у галузі праці та соціальної політики:

організація та здійснення державного нагляду за додержанням вимог законодавства про охорону праці щодо діяльності, пов'язаної

з перевезенням небезпечних вантажів;

участь у розробленні проектів нормативно-правових актів з питань перевезення небезпечних вантажів;

3) у галузі екології, природних ресурсів, охорони здоров'я:

розробка та затвердження нормативів і правил екологічної та радіаційної безпеки, захисту здоров'я людей та санітарно-епідемічного благополуччя населення під час перевезення небезпечних вантажів та ліквідації наслідків аварій, що сталися під час їх перевезення, здійснення нагляду і контролю за виконанням цих нормативів і правил; в разі дорожнього перевезення зазначені нормативи і правила погоджуються з Державтоінспекцією Міністерства внутрішніх справ України;

виконання інших функцій, визначених законодавством з питань перевезення небезпечних вантажів.

Стаття 16. Компетенція Державтоінспекції Міністерства внутрішніх справ України у сфері дорожнього перевезення небезпечних вантажів

До компетенції Державтоінспекції Міністерства внутрішніх справ України у сфері дорожнього перевезення небезпечних вантажів належать:

розробка і подання на затвердження Міністерству внутрішніх справ України за погодженням з центральним органом виконавчої

влади в галузі транспорту нормативно-правових актів з питань дорожнього перевезення небезпечних вантажів;

контроль за безпекою дорожнього руху під час дорожнього перевезення небезпечних вантажів, додержанням законодавства у зазначеній сфері, у тому числі за забезпеченням організації підготовки водіїв транспортних засобів та уповноважених з питань безпеки перевезення небезпечних вантажів, прийманням іспитів та видачею відповідних свідоцтв установленого зразка, розробленням і видачею в установленому порядку погоджень маршрутів руху транспортних засобів під час дорожнього перевезення небезпечних вантажів. { Абзац третій статті 16 в редакції Закону N 586-VI ([586-17](#)) від [24.09.2008](#) }

Стаття 17. Компетенція місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування у сфері перевезення небезпечних вантажів

Місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування у межах своєї компетенції, визначеної законодавством України, у сфері перевезення небезпечних вантажів здійснюють:

реалізацію загальнодержавних програм забезпечення перевезення небезпечних вантажів, розробку та реалізацію місцевих програм забезпечення перевезень небезпечних вантажів;

виконання інших функцій, встановлених законодавством з питань перевезення небезпечних вантажів.

Р о з д і л І V

ПЕРЕВЕЗЕННЯ НЕБЕЗПЕЧНИХ ВАНТАЖІВ

Стаття 18. Умови перевезення небезпечних вантажів

Умови перевезення небезпечних вантажів визначаються нормативно-правовими актами, що регулюють діяльність транспорту. У разі відсутності таких актів небезпечний вантаж допускається до перевезення на умовах, встановлених за рішенням органів, зазначених у статтях 13, 15 та 16 цього Закону. В разі дорожнього перевезення небезпечних вантажів умови перевезення встановлюються Державтоінспекцією Міністерства внутрішніх справ України.

Стаття 19. Вимоги до транспортних засобів, якими перевозяться небезпечні вантажі

Транспортні засоби, якими перевозяться небезпечні вантажі, повинні відповідати вимогам державних стандартів, безпеки, охорони праці та екології, а також у встановлених законодавством випадках мати відповідне маркування і свідоцтво про допущення до перевезення небезпечних вантажів. У разі дорожнього перевезення небезпечних вантажів відповідні свідоцтва, згідно з законодавством, видаються Державтоінспекцією Міністерства

внутрішніх справ України.

Стаття 20. Документи на перевезення небезпечних вантажів

Перевезення небезпечних вантажів допускається за наявності відповідно оформлених перевізних документів, перелік і порядок подання яких визначається нормативно-правовими актами, що регулюють діяльність транспорту.

Стаття 21. Фізичний захист і супроводження небезпечних вантажів

Фізичний захист і супроводження небезпечних вантажів здійснюються у порядку, встановленому нормативно-правовими актами з питань перевезення небезпечних вантажів залежно від їх класифікації та виду транспорту, яким вони перевозяться.

Стаття 22. Страхування відповідальності суб'єктів перевезення небезпечних вантажів і працівників, які беруть участь у перевезенні таких вантажів

Відповідальність суб'єктів перевезення небезпечних вантажів підлягає обов'язковому страхуванню у встановленому порядку.

Здоров'я і життя працівників, які беруть участь у перевезенні небезпечних вантажів, підлягають обов'язковому страхуванню від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання у встановленому порядку.

Стаття 23. Ліквідація наслідків аварій, що виникають під час перевезення небезпечних вантажів

Ліквідацію наслідків аварій, що виникають під час перевезення небезпечних вантажів, здійснюють, залежно від категорії аварії та відповідно до плану ліквідації її наслідків, центральний орган виконавчої влади з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи та суб'єкти перевезення небезпечних вантажів, інші підприємства, установи та організації, які залучаються до ліквідації наслідків таких аварій, або перевізник самостійно чи із залученням відповідних підприємств, установ та організацій.

Стаття 24. Вирішення спорів, що виникають у сфері перевезення небезпечних вантажів

Спори, що виникають у сфері перевезення небезпечних вантажів, вирішуються відповідно до чинного законодавства.

Стаття 25. Відповідальність у сфері перевезення небезпечних вантажів

За порушення законодавства про перевезення небезпечних вантажів юридичні та фізичні особи несуть відповідальність згідно з законом.

Стаття 26. Міжнародні перевезення небезпечних вантажів і міжнародне співробітництво у сфері перевезення небезпечних вантажів

Міжнародні перевезення небезпечних вантажів здійснюються відповідно до цього Закону та міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Якщо міжнародним договором України встановлюються інші правила перевезення небезпечних вантажів, ніж передбачені цим Законом, то застосовуються правила міжнародного договору.

Україна бере участь у міжнародному співробітництві у сфері перевезення небезпечних вантажів відповідно до норм міжнародного права.

Транзит небезпечних вантажів через територію України здійснюється виключно у прямому сполученні одним видом транспорту без перевантаження на інший.

Р о з д і л V

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. До приведення законів України, інших нормативно-правових актів у відповідність із цим Законом вони застосовуються в частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України протягом шести місяців з дня набрання чинності цим Законом:

підготувати і подати до Верховної Ради України пропозиції про

внесення змін до законодавчих актів у зв'язку з прийняттям цього Закону;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність з цим Законом;

відповідно до своєї компетенції забезпечити прийняття нормативно-правових актів, передбачених цим Законом;

забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

Президент України
Л. КУЧМА

м. Київ, 6 квітня 2000 року
N 1644-III